

Sõna

Jeesus ütleb: „Vaata, mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni.”
Mt 28:20

Mõte

Selle lausega lõpeb Matteuse evangeelium. Selle lause ütles Jeesus lahkumisel oma õpilastele. Seda lauset korratakse ristimistalitusel. Seda Jeesuse töotust kordab ristiinimene oma südames. Sellest töotusest saab võtta kindlust ja elurõõmu. See lause olgu meile kõigile saatjaks eluteel.

Palve

Hea Jeesus! Sa tõusid surnust jälle elusse! Sa õpetasid armastama ja usaldama Jumalat, meie taevast Isa. Aitäh Sulle, et õpetad jätkuvalt ja suur aitäh, et kuigi Sa lahkusid meist, pole see lahkumine jäädavalt. Aitäh, et töotad olla meie juures iga päev ja igas olukorras, kuni kestab selle maailma ajastu.
Aamen

Vaikel laupäeval, 20. aprillil toimus ristimis- ja leeripüha.

Veebruaris alanud leerikursuse lõppedes said ristimisest ja leeriohustamisest osa:

Liis Haapsal, Liina Heide, Mario Muinast, Katrin Piigli, Susanna Piigli, Vallo Vahesaar, Mait Tadolder. Ja väike **Marta Muinast.**

Kandkem neid kõiki oma palvetega!

Kadrina Katariina kogudus kutsub

KIRIKUTE ÖÖLE

25. mail toimub kõigile huvilistele KIRIKUTE ÖÖ. Üritused saavad alguse kell 18 toimuva piibliteemalise mälumänguga „Piiblit avastades.“ Mälumäng toimub leerimaja teisel korrusel. Järgneb kell 20.00 lühike tutvustus kirikus olevatest väikestest, kuid olulistest asjadest. Kell 21.00 elektroonilise muusika kontsert AmbientStill. Kõik üritused on osalejatele tasuta.
TERE TULEMAST!

Elulätte toimetus

TAEVASTELE RADADELE LAHKUS KATOLIKU KIRIKU VAIMULIK JA AJALOOLANE ISA VELLO SALO.

„Elu on mõistatus, isegi müsteerium“ Vello Salo

Ööl vastu 21. aprilli lahkus meie seast 93-aasta vanusena preester ja ajaloolane Vello Salo.

Isa Vello kõneles oma loengutes palju armastusest ja üksteise mõistmisest. Ta pidas tähtsaks seda, et inimesed õpiksid üksteist hindama ja väärtustama. Oma kõnedes nimetas elu suureks müsteeriumiks, kus igal üksikul on oma roll täita. Ta oli väga haritud ja armastas inimestega suhelda. Üheks oma olulisemaks tegevuseks pidas ta vaimuliku kirjanduse tõlkimist ja eestluse ning kultuuripärandi alahoidmist.

Head teed, isa Vello!

Pilk ajalukku

„Vanaema teab“ - vaimulike rahvalaulude pärand.

Laula, laula lapsukene,
häälitse, sa hellakene.
Memm läks metsa marju
tooma.

Taat pühakotta palvetama.
Heida jalga, memme poega.
Taadi tamme raiuja,
memme heina niitija.
Kui siis taat tuleb kirikust.
Memm see metsast marjamaalt.
(Eesti rahvalaul)

Eestlaste vaimulike rahvalaulude pärand on väga vana. Sageli on need lihtsad laulud antud edasi põlvest-põlve suulise pärimuse kaudu vaaremade ning vaarisade poolt ja olnud vana aja kirikumuusika üheks vaieldamatuks ja lahutamatuks osaks. Vaimulik rahvalaul on läbi elanud erinevaid aegu. Kindlasti on „Elulätte“ lugejatele tuttavad laulud „Mu süda ärka üles“ või „Jumal, Sa vägev kaitseja.“ Eesti vaimuliku rahvalaulu kogujatest on tuntumad Jakob Hurt, Jaan Kruusvall, Johann-Voldemar Jannsen ja Andres Tetermann. Maikuu kolmandal pühapäeval tähistatakse paljudes kirikutes vaimulike rahvalaulude päeva.

VIHMAVARBLANE XVIII

Bläku Eduard vantsis kodu poole, kuid tihe lumesadu ei teinud seda sugugi kergemaks. Suured lumeräitsakad tikkusid vägisi silma ja suhu. Eedi nimelt uskus, et oli Saare Taalile korralikult koha kätte näidanud. Nüüd oma kambrisse jõudes, keetis ta endale kanget musta teed rohke suhkruga ja passis mitte midagi ütlevate silmadega tühja seinale. Äkki koputas keegi välisuksele. Eedi hüüdiski siis kööginurgast:

„Kel julgust, astugu aga uksest sisse!“
Kasesalu Lembit, kes just Põltsamaa jõe äärest oli tulnud, pikad sinised kalamehe sääririkud jalas, astuski tuppa, mis aga ei kannatanud mingit kriitikat. Ta arvas, et põrsad elavad laudas ka puhatult, kui see Kuningamäe küla kurikuulsaim joodik.

„Eduard, me peame rääkima.“
„Kui Saare Taali või Eda proua su siia saatis, siis näitan ma sulle lihtsalt ust.“
„Eedi, kuula. Sa peaksid abi otsima. Nii ei saa see enam edasi kesta.“

„Mis asi ei saa? Miks ei saa? Mulle ei saa keegi midagi teha. Elan, kuidas tahan. Kedagi ei morjelda.“

Lembit lükkas paki ajalehti määrdunud tugitoolilt põrandale ja võttis sellel istet. Eduard ütles talle: „Noh, hakka juba rääkima! Mul on niigi sant tuju.“

„Seda on näha jah. Aga milles siis Saare Taali tütar Merle süüdi on või Taali ise? Kas sa ise ka mõistad? Tegemist on ju ikka naisterahvaga. Tema lumehange lükkamine ei olnud sul kõige õigem tegu.“

„Lemps, aga see ei ole üldsegi sinu asi.“
Lembit ohkas ja ta pilk jäi püsima mahakoordunud tapedil, millele oli musta markeriga suurelt kirjutatud: Oravkusi kuuse paremasse serva. Lembit ohkas ja pidas endamisi mõttes aru, mida Eedi sellise lause kirjutamisega tapedile küll silmas oli pidanud. Kas ta oli üldse midagi mõelnud?

„Eduard, lõpeta nüüd! Su elu on niigi puntras. Ei ole seda veel keerulisemaks vaja ajada. Minu eit ka ütles, et Taali suhtes ei olnud sinu käitumine kuidagi õigustatud.“

„Mis mõttes? Mis ta plikaniru siis topib oma ninakest minu asjadesse?“

„Vaata Eedi, kui inimesed juba näevad ja räägivad, siis peab ju neil juttudel ka natuke alust olema. Olen üsna sageli su värava juures taksot peatumas näinud. Jah, see ei ole tõesti minu asi, kuid sa vajad tõesti abi.“

„Ma ütlen veel kord, et see pole üldse sinu asi.“

Lembit tundis nagu jookseks ta peaga vastu seinale. Toas haises pesemata nõude, kopitanud riiete ja hallituse järele. See kõik ajas seest veel rohkem keema.

„Las ma kõnelen sulle midagi, Eduard. Mu isa Georg oli Tõrvas kunagi väga tuntud mees. Pidas lambaid ning võrtspoodi ja uuris palju Helmut Varblase elu ja tegemiste kohta. Kui sa linna tohtri juurde ei taha minna, räägi siis mõne ravitseja või siis vähemalt sotstötajagi.“

„Mingu nad kõik sinna samasse!“

Eduard asetas tühja teekruusi enda jalge ette, pöördus Lembitu poole ja manas siis näole kavala muige:

„Kuule, Lemps, teeme õige sinuga praegu paar topkat, nii öelda naljaviluks või nii, ah?“

„Mees, mine otsi abi,“ ütles Kasesalu Lembit, tõusis ja astus uksest jumalaga jätmata välja. Bläku Eduardile kippus kangesti naer peale. Ta otsis taskust sigareti ja tikud ning tõmbas mõnuga paar mahvi. Siis muigas ta jälle. Või Kasesalu Lembitul on siid nii palju muret tema pärast, et tuleb talle moraali lugema? Kus küll võtab ta selleks julguse?

Koduteel tundis Lembit Kasesalu meelatut raevu lausa kurguni tõusmas. Mida nüüd siis ette võtta? Kas minna õige Taali juurde ja temagi pisut vestelda? Mis Eda sellest kõigest aga mõtleks? Lembit oli oma mõttejärelega ummikusse jõudnud. See kiskus teda aegamisi nagu mingisugusesse pimedasse nurka, mis ei kannatanud kriitikat. Ta vandus endamisi, aga mis seegi aitas. Bläku Eduard jäi ikka selleks, kes ta oli. Lembit pöördus koju. Esikus kummisääririkud jalast võttes tundis ta korraga, et oma elust midagi lõplikult kaotamas. Ja need kummalised krabihood? Mida nendegagi ette võtta.

Lembit astus kööki ja silmitses tükk aega kuidas Eda pliidi ees talitas. See pani jälle mõtte tööle. Oli ta siis seda naist kunagi üldse armastanud? Laual lebas Heljo Männi romaan „Üksteisest läbi ja mööda.“ Siis küsis Lembit korraga, justkui tardumusest ärgates:

„Eda, ütle mulle õige, miks sa ikka veel rasedaks ei ole jäänud?“

Naine vaatas abikaasale otsa ja pidi peaaegu käes oleva hapupiima kausi põrandale pillama.

„Jeerum Lembit, kas meil siis praegu seda muret veel vähe on, et jaksame me veel ka titelappidega jändama hakata?“

Lembit võttis taburetil istet:

„Aga võib ju olla, et sa seda maimukest mulle sünnitada ei tahagi?“ *Järgneb*

